

22. Církev Kristova

Na světě je mnoho křesťanů, kteří se hlásí ke Kristu a jeho učení. První zmínka o názvu "křesťané" je ve Sk 11,26. Ve sboru v Antiochii následovníci Ježíšovi po prvé obdrželi toto jméno. Slovo "křesťané" by se v češtině mělo doslova překládat "kristovci" (christiani, Christen), kteří by měli následovat Krista ve všem, v učení i v praxi.

Bible nazývá společenství křesťanů církví (Sk 2,47), řecky "ekklesia"; v biblickém smyslu novozákonním znamená shromáždění nebo obec vyznavačů Ježíše Krista. České "církev" pochází z "kyriaké" - co náleží Pánu (kyrios); tohoto původu je také Kirche, cerkev, church.

Tážeme se: Které duchovní společenství je věrno Kristu v biblickém učení i v praxi? Vzorem takovéto věrnosti byla církev apoštolská.

I. CÍRKEV APOŠTOLSKÁ

1. Zakladatelem a základem církve byl Ježíš Kristus Mat 16,18.

Totíž vyznání apoštola Petra, že Kristus je Syn Boha živého. v. 16 Tato víra má i svůj starozákonní podklad. Iz 28,16: "Z té příčiny takto praví Panovník Hospodin: "Aj, já zakládám na Siónu kámen, kámen zkušný, úhelný, drahý, základ pevný, kdo věří, nebudeť kvapiti."

Někteří prohlašují, že církev je založena na Petrovi. Avšak i většina církevních otců to chápala tak, že je založena na skálopevném vyznání Petrově, že Kristus je Syn Boží. Církev nestojí na úlomku skály - na Petrovi, ale na skále - na Kristu. O tom svědčí i sám Petr. (1 Petr 2,4-7)

Moc svazovat a rozvazovat v oblasti církevní kázně dal Pán Ježíš nejen Petrovi, ale také celé církvi. Mat 18. 15-18 (Viz také Luk 11,52 a Mal 2,7)

2. Apoštolská církev okoušela přítomnost Ducha svatého a jeho darů, které potřebovala ke správě díla Božího.

Apoštol Pavel píše: "Rozdílní pak darové jsou, ale tentýž Duch. A rozdílná jsou přísluhování, ale tentýž Pán." 1 Kor 12.4.5 "A on dal některé zajisté apoštoly, některé pak proroky, jiné pak evangelisty, jiné pak pastýře a učitele. "Ef 4,11

a) Apoštolové byli Božími vyslanci na místě Kristově (2 Kor 5,20); jejich úkolem bylo kázat evangelium po celém světě; jim pomáhali evangelisté. Mat 24,14; Sk 8,5

b) Proroci byli kazatelé, mluvčí Boží, v některých případech vidoucí, kteří měli věřící vzdělávat, napomínat a potěšovat.

c) Pastýři a učitelé měli pást duchovní stáde, vyučovat je a posilovat.

d) Starší (presbyteri) byli takto nazýváni pro své stáří a zkušenosti.

Starší sboru byl dozorcem-biskupem (episkopos). V Novém zákoně starší a biskup znamenají tutéž funkci. Sk 20,17,28 Úkolem staršího (biskupa) bylo vést shromáždění, poskytovat členům duchovní potravu. Podle velikosti sboru byl tento úřad svěřován i vícero starším, u nichž všichni očekávali duchovní i mravní kvality. 1 Tim 3,1-7; Tit 1.5-9.

e) Diakoni (jáhnové) byli ku pomoci přetíženým starším sborů. Diakoni se starali o hmotnou stránku bohoslužeb a zvláště se věnovali chudým a nemocným. Slovo diakon znamenalo vlastně služebník. I on musel mít požadované duchovní kvality. Sk 6, 1-6; 1Tim 3.8-13

Apoštolská církev, kterou založil Ježíš Kristus a která se nechala vést Duchem svatým, neznala církevní hierarchii. Ta vznikla teprve později. Sbory volily své vedoucí s prosbou o vedení Duchem svatým. (Sk 1,23-26; 6,1-6) Všechny funkce měly za účel dospět k "jednotě víry a poznání Syna Božího". Ef 4,12.13

Celou církev spravovali apoštolové, z nichž Jakub, Petr a Jan tvořili jakousi úzkou radu. Pán Ježíš je brávil s sebou ke zvláštním příležitostem, Luk 8,41; Mat 17,1; Mat 26, 37 Na prvním jeruzalémském sněmu nepředsedal Petr, ale Jakub. Sk 15,13 na kterém byli přítomni zástupci všech oblastí. Petr spravoval sbory křesťanů ze židovstva (Gal 2,8), Pavel sbory křesťanů z pohanstva (Gal 2,9). Apoštolové pověřovali správou nad některými oblastmi (Efez, galatské sbory, Kréta) své osvědčené spolupracovníky, např. Timotea, Tita a jiné.

3. Vzájemné povinnosti členů apoštolské církve

Patřit k církvi Boží znamenalo plnit dvojí úkol: milovat Boha a milovat bližního. Členové apoštolské církve tvořili "jedno srdce a jednu duši". Sk 4,32 Pozorujme jejich vzájemné vztahy a to, co je spojovalo.

a) Byla to vzájemná podřízenost. "Poddáni jsouce jedni druhým v bázni Boží." Ef 5,21 "Skrze lásku posluhujte sobě vespolek." Gal 5,13 A všichni poddanost jedni druhým ukazujte!" 1 Petr 5,5

b) Vzájemné vyznání a odpuštění. „Vyznávejte se pak jedni druhým z hříchů.“ Jak 5,16 "Ale buďte k sobě vespolek dobrotiví, milosrdní, odpouštějící sobě vespolek, jako i Bůh v Kristu odpustil vám." Ef 4,32

c) Vzájemné napominání v lásce. "Neopouštějíte společného shromáždění svého, jako někteří obyčej mají, ale napomínajíce se Žid 10,25 "Ale napomínajíce se vespolek po všechny dny, dokud se dnes jmenuje, aby někdo z vás nebyl zatvrzen oklamáním hřícha," Žid 3,13

d) Bratrské pochopení. "Bratří, by pak byl zachvácen člověk v nějakém pádu, vy duchovní napravte takového, v duchu tichosti, prohlédaje sám k sobě, abys i ty nebyl pokoušín." Gal 6,1

e) Modlitba "Všelikou modlitbou a prosbou modléce se každého času v Duchu a v tom bedliví jsouce se vši ustavičností a prošením za všechny svaté." Ef 6,18

f) Štědrost "A protože dokud čas máme, čiňme dobře všechněm, nejvíce pak domácím víry." Gal 6,10

Tyto vzájemné povinnosti můžeme plnit, věříme-li v Pána Ježíše a milujeme-li jej. Ovšem, různá nebezpečí hrozí církvi stále, zvláště lhostejnost, nevěrnost, pokrytectví, modloslužba, zlá kritika, svěťáctví, formalismus apod.

4. Společné pobožnosti apoštolské církve

Nebyl to žádný ritualismus ani magismus. Pobožnosti byly prosty přepychu. Sestávaly z modliteb, duchovních písní, kázání Božího slova a několika svatých obřadů, "Zůstávali v učení apoštolském a v společnosti a v lámání chleba a na modlitbách." Sk 2,42

a) Každou sobotu se konaly hlavní pobožnosti. Luk 4,16: Sk 17,2; 13,42.43 "Zůstává tedy ještě v platnosti sobotní odpočinek pro lid Boží." Žid 4,9

b) Z počátku konali pobožnosti v chrámě a po domech každý den. Sk 5.42

c) Se zvláštní úctou se konaly svaté obřady: křest a památka večere Páně spojená s umýváním nohou. Mat 28,18-20; Řím 6,3-14: Jan 13,13-17; 1 Kor 11,23-29

d) Praktikovalo se také vysvěcování kazatelů vzkládáním rukou starších a modlitbou (Sk 13,2.3) i pomazání nemocných (Jak 5,14).

II. SYMBOLY CÍRKVE KRISTOVY

1. Církev - tělo Kristovo.

Hlavou tohoto těla je Kristus, věřící jsou jeho údy. Hlava řídí tělo. Údy si vzájemně pomáhají a doplňují se. Církev zbavená Ježíše Krista je tělem bez hlavy. Nemůže být proto církví živou. Řím 12, 4.5; 1 Kor 12,12.20

2. Církev - stavba.

Základem této stavby je Ježíš Kristus. Mat 16,18 Na jiném základu církev neobstojí. 1 Kor 3, 11 Je to zároveň základ "apoštolský a prorocký", protože apoštolové a proroci byli vedeni Duchem Kristovým a na Kristu stavěli své učení i praxi. Ef 2,20.21; 1 Petr 1,10.11 "Vy jste Boží pole, Boží stavba." 1 Kor 4,9 (Žilka)

3. Církev - nevěsta.

Již ve Starém zákoně Pán přirovnává svůj lid ke krásné panně. Jer 6,2 Sebe prohlašuje za duchovního manžela. Iz 54,5 Pán Ježíš mluví o sobě jako o ženichovi. Církev je jeho "manželkou". Zj 19,7

Je symbolizována jako čistá nevěsta ze Zj 12,1. Ona je obrazem věrné církve, podobně jako nevěstka je obrazem odpadlé a nevěrné církve. Zj 17,1-5

4. Církev - stáde.

Jediným a pravým pastýřem je Pán Ježíš. Jan 10,11 On chce přivést do svého ovčince všechny bloudící ovečky. Jan 10,16; Žalm 23 Všichni služebníci Boží mají být dobrými pastýři po vzoru Knížete pastýřů (1 Petr 5,2-4), který položil život za své drahé ovce.

5. Církev - vinný kmen s ratolestmi.

Vlastním kmenem je Ježíš Kristus. Věřící jsou ratolestmi. Je to obraz úzkého spojení mezi Kristem a jeho církví. Jan 15,1.5 Míza přináší větvím výživu, která proudí z kmene. Větev přináší ovoce, které je přirozeným důsledkem úzkého spojení s kmenem. - Pán přirovnává svůj lid k vinici. Iz 5,1-7

Očekával od ní hrozny, ale ona často nesla jen plané víno,

6. Církev - olivový strom.

Vybraným olivovým stromem byl starý Izrael. Jeho ratolesti však nepřinesly dobré ovoce, byly odřaty a místo nich byly vštípeny nové - křesťané. Řím 11,16-24 Tento obraz ukazuje na jedné straně historickou a duchovní návaznost Nového zákona na Starý zákon.

7. Církev - svícen světa.

Církev má být světlem světa, svícem, který se nestaví pod nádobu. Mat 5,14.15 Sedm svícňů z knihy Zjevení symbolizuje sedm sborů a ty pak sedm údobí dějin křesťanské církve. V každém údobí měla církev svítit. Ježíš jí hrozí, nebude-li činit pokání, pohne jejím svícem, Zj 2,5 Ježíš "se prochází" mezi sedmi svícny, to znamená, že on je Pánem dějin a Pánem církve v každé době. Sleduje pečlivě, jak církev svítí tomuto světu, Zj 2,1

III. CÍRKEV OSTATKŮ

Pán Bůh má ve všech staletích svůj věrný lid. Bylo tomu tak v dobách starozákonních i v éře křesťanské. Podle prorockého slova věrná církev - žena byla nejvíce pronásledována v údobí 1260 let (od r. 538 do 1798 po Kr.).

1. "Poslední ze semene ženy"

Po ukončení prorockého času (1260 let ze Zj 12,6.14; 11,3; 13,5 a 2300 let z Dan 8,14.) nastalo velké probuzenecké hnutí adventní. Ono je naplněním Ježíšova proroctví o zvěstování jeho příchodu po celém světě. Mat 24,14 Tento lid zvěstuje blízkost druhého adventu v době, kdy satan ví, "že má krátký čas". Nepřítel spásy vyšel bojovat "s posledními" ze semene ženy (Kraličtí přeložili nepřesně! "s jinými"). Jako měl Bůh své věrné "ostatky" v dobách starozákonních, tak je má i dnes. Iz 1,9 Naplňuje se Joelovo proroctví o ostatcích, které Pán naplní svým Duchem a skrze něž slavně dokoná své dílo. Joel 2.32 Tento lid žije "v době konce", kdy se rozpečetují zvláště proroctví knihy Daniele a Zjevení, Dan 12,4 "Zapečeť knihu až do času konce! (Čep, Čsp)"

2. Vděčný lid

Adventní lid se vděčně dívá na křesťanskou církev všech dob, na římský sbor v době jeho boje s pohanstvím, na všechny reformátory a duchovní buditele. Respektuje a podporuje takové úsilí církvi, které je v souladu s Písmem. Ztotožňuje se i se starými vyznáními víry - církevními (krédy), která jsou v souladu s biblickým učením (pokud jsou správně vykládána). Adventní lid necítí žádnou nadřazenost a samospasitelnost. Je vděčen za veškeré dědictví otců: patriarchů, proroků, apoštolů, učitelů a všech reformátorů. Je si však pokorně vědom toho, že má celosvětové poslání.

3. Zvláštní charakteristika posledního lidu

Dle Zj 14.12: 12,17; 19,10 má tento lid následující znaky:

a) Zachovává přikázání Boží. Adventní lid věří v ospravedlnění z víry a spasení z milosti. Zároveň je však "vzdělavatelem zboženin" zákona Božího. Svůj zvláštní úkol vidí také v poselství Izaiáše 58,12-14. Světí svatý den sobotní.

b) Zachovává víru v Ježíše. Je si vědom toho, že padlý člověk nemá slávu Boží. Řím 3,23 Tělesné smýšlení je nepřátelské vůči Bohu, Řím 8,7 Jen Kristus může v člověku obnovit Boží obraz. - Ne propaguje však "lacinou milost". Milost, která nám byla v Kristu dána, učí nás respektovat Boží zákon. Tento lid zvěstuje Krista jako prorokovaného Mesiáše, Krista ukřižovaného, jako Velekněze a přicházejícího Krále králů a Pána pánů.

c) Má trpělivost-vytrvalost. V posledním velkém zápase mezi Kristem a satanem musí tento lid osvědčit vytrvalost. Není to lidské sebezapření a lidská vytrvalost, ale "vytrvalost svatých", kteří v boji "proti šelmě a jejímu obrazu" se cele chopili Krista, Beránka Božího, skrze nějž jedině mohou zvítězit.

d) Má „svědectví Ježíše Krista“ - „ducha proroctví“. Všichni praví křesťané vždycky přinášeli svědectví o Kristu. Zde však jde o zvláštní svědectví posledního lidu. Ve Zjevení 19,10 je svědectví Ježíšovo ztotožněno s duchem proroctví. Jan tu praví o sobě: "Jsem spolumužník tvůj i bratří tvých, Ve Zj 22,9 používá termínu "bratří tvých proroků". Svědci Ježíšovi jsou tu tedy ztotožněni s proroky. Jelikož zvláštním posláním proroků je svědčit o Kristu (Zj 1,1), adventisté věří, že v jejich středu se tento dar proroctví projevil.

Název "adventisté sedmého dne", který zvolili průkopníci díla, zřetelně charakterizuje tento lid. Tato církev věří v brzký advent Pána Ježíše, ve víře ve spravedlnost Kristovu trpělivě očekává na něj. Přitom s Boží pomocí zachovává Boží přikázání, jehož zvláštním znamením je sobota. Ez 20,12,20

IV. CÍRKEV NESOUCÍ TROJANDĚLSKÉ POSELSTVÍ

Bůh měl v každé době své věrné služebníky, kteří přinášeli poselství pro svou dobu, tzv. "přítomnou pravdu", 2 Petr 1,12 "Přítomná pravda" znamená celé křesťanské učení i aktuální pravdu,

a) Noe zvěstoval aktuální poselství o potopě,

b) Poselství pro svůj čas zvěstovali náboženští buditelé, jako například Ezdráš, nehemiáš, Eliáš atd.

c) Jan Křtitel v době velké temnoty (Iz 60,2) připravoval lid na první příchod Kristův.

d) V odpadlické době posílal Bůh své posly reformátory se specifickou zvěstí.

e) Dnes má Pán zvláštní výstražné poselství ve Zj 14,6-12.

1. První poselství - Zj 14, 6.7

a) Slovo "anděl" (angelos) neznámá vždy jen "služebného ducha, ale jedná-li se o poselství a hnutí, znamená také člověka. U Mal 3,1, kde andělem, připravujícím cestu pro první příchod Kristův, je Jan Křtitel, "andělem smlouvy" je sám Kristus. Mat 11,10

b) Toto poselství je zvěstováno všem národům. Je to světové adventní hnutí. Mat 24,14 Vidíme tu "anděla letícího po prostředku nebe". Poselství je povzneseno nad všechny rozdíly, národní, rasové, třídní. - Anděl nese "věčné evangelium", nezměněné tradici, které nepodlehlo změnám lidským. Gal

1,7.8; Řím 1,16. První příchod Kristův zvěstoval jeden posel - Jan Křtitel. Dnes je poslů mnoho na celém světě. Ti jsou znázorněni andělem "letícím po prostředku nebe".

c) Lidé jsou vybízeni k bázni Boží (v. 7), která je počátkem moudrosti, Př 1,7 Je rozdíl mezi bázní Boží a strachem. Svatá bázeň sídlí v srdci, které ostříhá Boží přikázání. Žalm 112,1 Strach je pouhá obava před trestem za přestoupení zákona Božího.

d) Jsme vybízeni k vděčnosti? Vzdejte Bohu chválu: Žijeme v době nevděčnosti. 2 Tim 3,2 Děkujeme Pánu za to, že dnes vidíme a slyšíme více než patriarchové, proroci, apoštolové a lid Boží všech věků. Mat 13, 16,17

e) Poselství říká, že "přišla hodina soudu jeho". Jde o soud, který započal r. 1844 nad Božím lidem 1 Petr 4,17; Dan 8,14

f) Jsme vyzýváni, abychom se klaněli Bohu Stvořiteli, který "učinil nebe i zemi i moře i studnice vod". Tuto terminologii známe z přikázání sobotního. 2 Moj 20, 8-11 Adventní poselství o Boží stvořitelství, potvrzené sobotou, je kladivem na vývojovou evoluční teorii. Žalm 8,6.9

2. Druhé poselství - Zj 14,8

a) Babylón je v prvé řadě obrazem odpadlé církve, která pronásledovala věrné křesťany. Zj 17,6.18 Je totožná s „malým rohem“. Dan 7,8 "Babylonem" rozumíme chaos, zmatek, smíšení. Křesťanské učení bylo smíšeno s pohanskými prvky. I v reformovaných církvích jsou dodnes zbytky "babylónského učení".

b) Poselství zvěstuje úplný pád Babylona a vyzývá Boží lid, který je rozptýlen v různých společenstvích tvořících Babylón, aby se od něho oddělil, aby "z něho vyšel". Zj 18,4 Toto poselství začali adventisté zvěstovat roku 1844, když církve odmítly přijmout poselství prvního anděla.

c) Babylon padl duchovně. Přesto však dosud existuje. "Bezbožníka - nešlechtníka" teprve "Pán zabije duchem úst svých a zkaží zjevením jasně přítomnosti své". 2 Tes 2,8 "Zničí svým slavným příchodem" (český ekum. překlad).

3. Třetí poselství - Zj 14,9.10

a) Bůh varuje před klaněním se šelmě, jejímu obrazu a před přijetím jejího znamení. Šelma je "malý roh" z Dan 7,8.

b) Obraz šelmy vytvoří nepravý protestantismus. Bude stavět na autoritě staré šelmy, která zdůrazňuje svou autoritu právem měnit i Boží přikázání. Dan 7,25

c) Znamení šelmy je svěcení neděle, dne ustanoveného lidmi, zatímco znamením lidu Božího je svěcení soboty Hospodinovy. Ez 20.12.20

Znamení na čele: znamená myslí uznat autoritu šelmy, nikoli Boha, který vydal přikázání.

Znamení na ruce: znamená nejen myslí, ale i prací se poklonit šelmě.

d) V poslední době bude církevní moc i světskými zákony nutit k zachování církevních nebiblických ustanovení. Kdo nebude poslouchat, musí počítat s tvrdými tresty. Zj 13,17

e) Ve Zj 14.10 jsou lidé varováni, aby nemuseli pít z kalicha Božího hněvu, který bude vylit v sedmi posledních ranách. Kristus vysvobodí svůj lid svým slavným příchodem, ač mnozí položí svůj život za pravdu Páně.

Závěr:

Církev Boží je v tomto světě "maličkým stádcem". Luk 12,32 Otec mu však dal království. Syn Boží mu zaslíbil, že s ním bude po všechny dny (Mat 28,20b) a dá mu Ducha svatého (Jan 16,13).
1 Tim 3,15; Mat 16,18